

ČUKE na PRALCI.

Izhaja vsak četrtek. (vsice ogni giovedì) - Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVK
Cena oglasom: 1 millim. višočine v širini enega stolpa L. 80, za trgovske reklame, bančna obvestila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.—
Celoletna naročnina L. 15.—. Za inozemstvo L. 22.50

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 15. oktobra 1925 - GORIZIA, giovedì il 15 ottobre 1925.

št. 42

Taka šola bo v bodoče...

Taka šola bo v bodoče, kakor čas jo bo pač vreden, šest učiteljev bo v šoli, a učenec samo eden.

Šest bo hkratu jih kričalo, vsak učil ga bo pač svoje, troje učilo ga bo eno, drugo ga učilo troje.

Če bo davek le kaj manjši, pač le malo je verjetno. A vse to prav nič ne ukaže, pa drugače bolj bo fletno.

To bo svet bodoči moder, da ga vsak ne preštudira, vsak bo filozof, umetnik, saj že zdaj vse slika, svira.

Ribe.

V nekem mestu je živel krčmar, ki je prodajal med drugim tudi ribe. Nekega dne je obesil na vrata desko z napisom:

»Tu se dobe sveže ribe.«
Nekega dne pride k njemu kupec in mu reče: »Čemu si napisal »Sveže« ribe. Saj se samo po sebi razume, da morajo biti ribe sveže, drugače bi jih nihče ne kupil!«

No, drugi dan je krčmar zbrisal besedo »Sveže« in stalo je navisano samo »Tu se dobe ribe«. Pa pride zopet neki kupec in pravi: »Zakaj pišeš besedo »tu«, saj ve vsak, da se drugod ne prodajajo kot tu!«

In tako je stala drugi dan na deski samo: »Dobe se ribe.«

Pa pride tretji kupec in pravi: »Zakaj pišeš »se dobe!« Kako bi pač imel ribe, če bi se ne dobile!«

Naslednji dan je krčmar napisal na desko samo: »Ribe.«

Prišel je po cesti kupec, se ozrl na desko in zavpil skozi vrata:

»Čemu pišeš na desko »ribe«, saj diši že cel kilometer daleč okrog po njih!«

S ČIM SNAŽIMO PUŠKO?

Desetnik: »S čim snažimo puško?«

Novinec: »S cinjo.«

Desetnik: »Ni res, bebec! Ali ne veš, kaj pravijo predpisi? Puške snažimo z največjo skrbnostjo.

Gorica, 14. oktobra 1925.

V Lucarni v Švici se vrši zborovanje vseh svetovnih lisjakov. Ker Čuk na pačci ni lisjak, ampak navaden ptič, zato ga niso vabili zraven in ne zraven pustili. Toda Čuk si je že znal dobiti vstopnico, sedel je na palmo pod oknom in vse poslušal.

Gospodje v Evropi so namreč precej čudoviti ljudje. Nič kaj dobro jim ni pri tem. Kljub vsemu zmagoslavju se ne počutijo dobro v svoji posesti. Posebno Francoze marsikaj srbi, če izvezamemo Maroko in Sirijo, kjer jih pikajo Druzi. Meja proti Nemčiji se jim ne zdi zadosti trdna, zato jo hočejo utrditi ne samo s kanoni, frdnjavami in okopi, ampak tudi z pogodbami. Teh pogodb je že toliko, da jih lahko položijo eno na drugo in bodo tvorile kitajski zid.

Seveda so vse delegacije v Locanu silno prijazne, ganljive, močne in obupno se prizadevajo, da se ohrani evropski mir.

V Locarnu govoré o miru, doma pa o novih nakladah na kanone. V Locarnu dvigajo oljkove vejlce doma na sablje. V isti sapi, ko frde, da se ne bodo več oboroževali, spuščajo v morje velikanske nove ladije, kakor da so ti velikani kake palače za mirovne konference, ali pa bolnišnice. Poleg tega pa vladajo povsod tožbe, da nimajo denarja za šole, za bolnišnice...

Tiho, Čuk! Ne zabavljaj! Kaj ti bodo bolnišnice, če ne bo kanonov in vojn, ki rodi pohablence in razne bolezni? Za 50% bolezni se moramo zahvaliti vojni. Pa ne smemo pozabiti niti sirotišnico, blaznico... Zopet je Čuk zašel. Gospodje na mirovni konferenci hočejo namreč odpraviti bolnišnice, sirotišnice in druge take — išnice, a kam bo šlo ljudstvo, ki ostane brez službe, brez ozira nato, da jih vojna ne nekaj tisoč ne bo izločila iz gospodarskega boja za obstanek...

Radi vseh teh razlogov in iz stališč, ki se prepletajo kot srobot, je Čuk na pačci prepričan, da bo uspeh konference tak, da bo volk sit in ovca cela zadovoljna pa vsi, poleg

Čuka na pačci.

Zakaj? Zato.

Zakaj sta šla sežanski Pavlihec in neki pensijonirani »eseloner« neko nedeljo v Merče?

Zato, ker jih je povabil Janez Godcev na race.

Zakaj je v Merčah na prodajalni samo Italijanski napis?

Zato, ker Merčanci ne znajo več slovenskega.

Zakaj nosijo nekatere danske pupe bele bluze?

Zato, ker mislijo, da so še nedolžne.

Zakaj ex president sežanske godbe brusi večkrat v sežanski »Portartur«?

Zato, ker misli, da ga bo »Pepi pl. Portarturski« vzel za zeta.

Zakaj nimajo Orlečani vodovoda?

Zato, ker je moral njih president »Matjaž« med vojno Ruse loviti in ni imel časa, da bi se pobrigal za zgraditev istega.

Zakaj ni šel orleški »Jugoslovan« v »Mailont«?

Zato, ker je orleški president vložil rekurz na Repentabor.

Zakaj ni šla »Milka« iz sežanskih Dan v Ameriko?

Zato, ker ni še morje zmrznilo.

Zakaj nimajo v sežanski cerkvi zastorov?

Zato, ker jih nadomestuje pajčevina.

Zakaj se še ni popravila v Sežani ubožna hiša?

Zato, ker je polž, ki vozi vojno odškodnino na potu poginili.

Zakaj so na Srpenici zgradili novo cesto?

Zato, da bodo vozili mizerijo sedaj naravnost v vas, ko so jo poprej morali voziti po ovinkih.

Zakaj je Janko tako vnet pristaš nove ceste?

Zato, ker mu dosedanja ne zadoštuje več za njegove isprehode.

Zakaj je R... pobiral podpise za novo cesto?

Zato, da se cesta zgradi in da bo hodil on opravljat svojo potrebo naravnost v svojo edino nitvo, ter pri tem prišpara grajenje stranišča.

Zakaj vozi Š... svoj »Fidancato« spredaj na kolesu domov?

Zato, da potem več časa mešata po grmovju. Čuk se je že bal, da mu populijo perje.

On že ve.

GOST. Prinesitemi jajca — lahko sta pa tudi samo dva.
NATAKAR. Je pa že boljše, če vzamete tri jajca. Eno je vselej gnilo.

Arkadij Averčenko:

Moč besede.

V kotu neke tihe sevastopoljske ulice, na najsolnčnejšem mestu drema Tartar, prodajalec oranž. Pred njim stoji pletena košara, do polovice napolnjena z velikimi oranžami.

Ves svet poginja od vročine in dolgočasje. — Ves svet — razen Tartarja. Tartarju ni ne vroče, ne dolgčas. Na kaj bi pač mogel misliti ko tako-le čepi pred svojo košaro, v kateri more biti blaga k večjemu za poldrugi rubelj?

Kakor vse izgleda, ne misli Tartar sploh nič. In kakšni misli bi se sploh mogel preda-

ti, ko je vse njegovo naziranje o svetu zapopadeno v ducatu vsakodnevnih pojmov: to je dovoljeno — ono prepovedano. — to je grdo, ono zopet lepo. Tartar je s tem soglašal.

In tako se je polenil, da se že niti več posebno ne raduje priljubljene tatarske pesmi, ki jo igra v nedeljo na klarinet, ko se potika po trgu, spremeljač trgovca s sadjem na veliko, ki hodi s tako važnim oz brazom, kot da je kak rimski zmagovalec, čigar dela slave pevci in igralci na flauto.

Tako drema Tartar pred svojimi oranžami in se počuti pri tem tako ugodno in dobro, da se niti ne trudi s tem, kako bi dvignil glavo, da bi pogledal

na širok, težki voz, ki se pelje poleg njega.

Nikjer nikogar.

V daljavi se pojavi človeška postava, ki se opoteka v modri obleki in slamniku. Zdi se, da se premika brez cilja; vino in vročina sta mu zmešala pamet.

Ko se približa Tartarju, se vstopi preden in pogleda mračno in zamišljeno v košaro. Potem pa vpraša s precejšnjim naporom:

»Prodajáš oranže?«

»Seveda«, odgovori Tartar, težko povzdignivši obrvi. Mo-goče želite kakšno?«

»Ti si Tartar?« nadaljuje človek iz dolgočasje.

»Naravno«, potrdi Tartar dobrodušno. »Vsak človek se nekako imenuje... So Tartarji in Grki, kaj ne?«

»Da, da... Toda, povejte vi meni, pijete li Tartarji žganje?«

»Ne, ne pijemo, to nam je prepovedano.«

»Zakaj prepovedano, zaboga?« vpraša pijanec, dvignivši ponosno glavo, »kaj je mar žganje škodljivo?«

»Gotovo, ker v našem zakonu stoji, da ne smemo piti žganja! To je velik greh!«

»Neumnost«, povzame oni nokroviteljsko. »Kakšen greh! Vi vidite gotovo niste pravilno razumeli... Daj mi malo koran, pa ti bom takoj pokazal mesto, kjer ti dovoljuje pitje...«

Tartar užaljeno zmigne z rameni. Dolgo premišluje, kaj naj odgovori; dokler končno ne reče:

»Če je človek pijan, potem pada... Mar je to lepo?«

»Ti sploh nimaš pojma o ničemur... Človek ne pade sam od sebe... To naredi žganje proti njegovi volji.«

»To je vseeno. Opoteka se, dere se kot osel, draži pse in mačke. Je-li to prav?«

»Zakaj pa ne bi prepeval, če je vesel?«

»Če lepo poje, je to v redu, toda pijanec nadleguje vsakega mimoidečega s svojim drenjem.«

»Dragi prijatelj! Kaj pa to briga druge? Razumete? Samo da jaz najdem v tem veselje! Če se drugim ne dopade, naj se pa še oni napijejo.«

Tartar se ponovno zamisli. Izmišljal si je odgovor. Naposléd se zmagoslavno nasmeje:

»Toda, kdor je pijan, pade sredi ceste, spi kot mrtvec, in tudi okradejo ga lahko.«

»To ni res«, se raziezi braviteli pijanstva. »Slišite vi, Tartar? To je laž! Slišite! Kadar človek že pade, ga ne morejo okraستي.«

»Kako ne? Kako morete to reči? So brezobzirni tatovi, ki ga lahko okradejo.«

»Kako ga bodo okradli, teppec ti tartarski? Če je padel, potem je že vse zapil.«

»Vseeno, potem mu sezujejo čevlje.«

»No, mu je vsaj hladneje v tej vročini.«

Tartar vzdigne glavo, njegov pogled je begal po modrem nebu, kakor da tam išče odgovor.

»Predstojnik, pri katerem je tak človek v službi, mu bo dejal: Kaj delaš, opica pijana? Pojdi k vragu!«

»Zato je treba z razumom piti in paziti, da te ne dobe.«

»Piti sploh ni dobro. Da je žganje grenko, ve vsakdo.«

»To ni nič. Pij sladko, če ne maraš grenkega.«

»Toda, povejte mi, gospod, zakaj bi pil, če v tem ne najdem nikakega užitka?«

Važen razlog, ki bi ga bilo treba spoštovati? Toda branitelju veselega življenja to ni bilo všeč.

»Kako, da ne najdeš užitka? Veš li ti, da Rus pije tudi brez užitka? Naravno, spočetka gre težko, toda počasi se že pride v tok — in potem ne škoduje nič več. Si li čital statistiko?«

»Nisem!«

»Če bi jo čital, bratec moj, potem bi vedel, da pride po statistiki na vsako glavo ruskega prebivalstva poldrug liter. Ali si razumel, ti si torej pijanec, da piješ svoj del, ali nisi?«

Tartar vzdihne, pomakne

svojo čepico na goli, od solnca ožgani tilnik in izgovori svoje globoke besede:

»Gotovo, zares, se razume.«

»Tako je!« pripomni strogo pijanec in gre dalje svojo pot. Prišedši v osamljeno pristanišče obstane in se zazre, naslonjen na kol; v mirno, temno pajčevino zaliva. Zamisli se, potem pa zamrmra: »Pameten je oni Tartar, ki sem ga srečal... Ima prav... Mar ni res tako? V bistvu je žganje — ničvredno. Čisto prav je povedal, ono kvari človekovo zdravje in ga spravi ob denar in ob službo. Že vem, kaj bom napravil — prenehal bom piti. Toda kako? Polagoma, ni se dobro prenagli!...«

V zakonu,

»Kako ti gre kaj v zakonu?«

»No, no Tako — tako... Se bova že kako prebila do starosti.«

Potem dvigne roko in ostane dolgo za njem, kot da poslušaja nejasne glasove, ki se bude in klijejo v njegovi notranjosti.

»Odrekel sem se!«

Komaj da se je tujec oddaljil, že občuti Tartar neko odločnost. Pokima z glavo, tleskne z jezikom in razmota svoje široke hlače. Potem pa pravi sam pri sebi: »Zares, oni ima prav. Če pijem, in se pri tem dobro počutim, dobro — kaj pa to komu mar?«

In Tartar energično odskoči s svojega mesta, pomakne čepico še globlje na tilnik, vzame košaro v roke in se odločno napoti na obrežje — v veselo sevastopoljsko krčmo: »Mornarsko veselje!...«

»NA BALU!«

Ni dolgo še tega, par tednov bo kmal', ko bil je »moderni« v Godoviču bal. Privandral je Tone z visokih planin, in meh je prinesel, pa ne tisti'ga za v mltn. Nategni — zagodi, kod pravcat hudir, saj fantje pripeljejo mnogo deklet, mladih in starih bo najmanj devet. So vince točili, za mizo sedeli in punčke objeli in jim govorili: Če res me kaj ljubiš in moja kdaj boš, ti vinca dam pliti, li kaj še želiš? Francon se je sukal, ko imel bi zmeti, ko »tango« je plesal le ta se mu zdi, zdaj plesal z Marjano,

zdaj zopet bo s Tončko, tako kot on pleše, ne zna pač nikdo. Pepe pa s Tončko, je plesal tako, da svet se je tresel pod njega nogo. Mankal še Francelj je s Francko svojo, da bi poplesal, a časa ni bilo. Pa kaj bi našteval, te čudne reči, saj to se med nami le mal'krat zgodi. Ko spet bo kak bal, in spet bo luk, luk, plesat bo prišel, gotovo tud' Čuk.

GOSPOD ALKOHOL.

V zadnjem času se je v Mariboru gospod Alkohol seznanil z različnimi ljudmi vseh širok, ver, narodnosti in vsake starosti. Pretečeni teden je imel z nekim čevljarjem toliko opraviti, da ta ni delal cel teden nič, nekega krojača spremlja od gostilne do gostilne, nekega cestarja meče v farek, neko gospo blizu stolne cerkve obišče vsako jutro in jo tako zmeša, da ta pozabi dati svojemu možu kosilo. Pred kratkem je prišel tudi s kvartopirci skupaj, kateri so ga prav prijazno sprejeli, ki brez njegove ne morejo biti. Ko so nekega večera igrali v neki gostilni sredi mesta, jim je zmešal glave tako, da so farbali eden drugega. Igrali so tudi tako, da tisti, kateri izgubi pri igri plača drugemu večerjo, tisti pa, ki so dobili, niso bili zadovoljni s tem, temveč so zahtevali, da imajo gospoda Alkohola pri sebi in zato so naročili vrček za vrčkom piva ali pa vina toliko časa, da so bili pod mizo. Konec temu pa je bil, da niso našli svojega stanovanja temveč so prišli v park, kjer so našli nočne metuljčke, doma pa batine.

NA RAZSTAVI.

Slikar: »To je moja najboljša slika, kar sem jih kdaj naslikal!«

Kritik: »Le nikar ne izgubite poguma, mladi mož!«

Snubač.

Šala v enem dejanju. Ruski spisal A. Čehov.

NATALIJA (kriči). Ni res!

LOMOV. Čemu tako kričite?

NATALIJA. Čemu govorite budalosti? To je žalostno. Vašega Ugadaja je treba ustreliti, vi ga pa primerjate z Otkatajem!

LOMOV. Oprostite, jaz ne morem nadaljevati tega pričkanja. Imam srčno napako.

NATALIJA. Zapazila sem, da se tisti lovci najbolj pričkajo, ki najmanj razumejo.

LOMOV. Gospica, prosim vas, umolknite. Meni počti srce. (Kriči.) Umolknite!

NATALIJA. Ne umolknem, dokler vi ne priznate, da je Otkataj stokrat boljši od vašega Ugadaja!

LOMOV. Stokrat slabši je! Naj bi poginil ta vaš Otkataj! Senci... oči... rama...

NATALIJA. A vašemu Ugadaju ni treba niti poginiti, ker je že tako — mrha!

LOMOV (jokaje). Umolknite! Meni počti srce!

NATALIJA. Ne umolknem!

SEDMI PRIZOR.

Prejšnja in Čubukov.

ČUBUKOV (pride). Kaj še?

NATALIJA. Oče, povej odkritosrčno po vesti, kateri pes je boljši: naš Otkataj ali njegov Ugadaj?

LOMOV. Štefan Štefanovič, prosim vas, povejte mi samo eno: ali je vaš Otkataj hirt ali ne? Da ali ne?

ČUBUKOV. Ko bi tudi bil? Ali je to tako važno! Vsled tega pa v vsem okraju ni boljšega psa in tako dalje.

LOMOV. Nu, saj je moj Ugadaj boljši? Po vesti!

ČUBUKOV. Ne vznemirjajte se, predragi... Dovolite... Vaš Ugadaj, glejte namreč, ima svoje dobre lastnosti... On je čistokrven, na krepkih nogah, okrogel v bedrih in temu podobno... Toda ta pes, ako hočete vedeti, moj dragi, ima dve stvarni napaki; on je star ter ima kratek gobec.

LOMOV. Oprostite, imam srčno napako... Naštejem fakta... Izvolite se spomniti, v Muruskinski goščavi je moj Ugadaj šel z grofovimi Razmahajem

čisto navštric, vaš Otkataj pa je ostal za celo vrsto zadaj!

ČUBUKOV. Ostal je, a to radi tega, ker ga je grofov gonjač oplazil z bičem.

LOMOV. Drug dokaz: Vsi psi dreve za lisico, samo vaš Otkataj je pobrusil pete!

ČUBUKOV. Ni res!... Golobček; jaz sem vročekrven in prav radi tega vas prosim pretrgajte to pričkanje. Udaril ga je radi tega, ker zro vsi nevoščljivo na tujega psa... Da! Nevoščljivi so vsi! Tudi vi, gospod, niste brez greha! Glejte namreč, brž ko zapazite, da je kak pes boljši od vašega Ugadaja, pa takoj začnete to... to samo... in temu podobno... Saj jaz pomnim vse!

LOMOV. Tudi jaz pomnim...

ČUBUKOV (dražeč ga.) Tudi jaz pomnim... A kaj vi pomnite?

LOMOV. Utripanje srca... Noga je umrla... Ne morem.

NATALIJA (dražeč ga.) Utripanje srca... Kakšen lovec ste? Vi morate ležati v kuhinji na peči in pobijati ščurke, ne pa preganjati lisice! Utripanje srca!...

ČUBUKOV. Pa res, kakšen lovec ste? S tem svojim srčnim utripanjem

Čuk na poveduje Ljubljani vojno.

Čuk je poročen s Sovo; oba sta si bila zvesto vdana; tuji jeziki in nagajivosti niso motili njunega zadovoljstva. A ni sreče brez nesreče. Čuk je bil hudo, hudo bolan. Zdravniki so izjavili, da je rešitev še mogoča, toda Sova se mora takoj podati po zdravila. In je šla. Pa je zahtevala ono, kar je bilo na receptu napisano. Pa je Muri rekel Čukku, naj pove Škratu, da mora takoj priti Čuk na palci delat zdravila za težko bolnega pacienta. Sova se je seveda ustrašila, da skoro v omedlevico je padla, da je tu našla svojega drugega moža. Še bolj se je pa ustrašila, ko je prilomastil Čuk na palci v podobi Evinih potomk. No, kaj takega! Rep je stisnila med noge, zdravila vtaknila v kljun, s kremplji pa zaloputnila vrata, da se je splašilo par konj tam blizu pošte.

Doma je bil kronski svet in posledica tega je bilo sledeče dnevno povelje Čukovo:

»Izdano na bojnem polju in namenjeno vsem, ki pridejo v pošte! Dolgo sem odlašal, še dalj, kot je odlašal Bog Sodomij in Gomori. Ljubljana, kolikokrat sem hotel zbrati ono, kar je v tebi dobrega in postaviti to napram gnilemu, a zoperstavljala si se! Izbiraš si celo krive Čuke na palci in mojo souprego, soprogo, bešgaš, da revica ne ve, če sem jaz res oni, ki sem! Zbral bom moje čete, bojne čete so vsepovsod in udaril nad tebe z

vso močjo! Ljubljana, posrečilo se ti je pregnati nedolžne golobe iz frančiškanskega zvonika, kavke iz Zvezde, netopirje iz Cukrarne, meglo iz Mirja in še marsikaj, a z menoj bo trd boj, boj na nož! Razgaljene Ljubljančanke, ki imajo čevlje obute v kožuho-vino, svilene nogavice (ali pa sploh nobenih), krilca prerezana tja do pasu, špičke okrog paradiža nasejane, dekoltirano telo spredaj in zadaj,

okrog vratu pa bov — jesenski dnevi so tu —, prekratko-krile Šiškarce, ljubezen prodajajoče Višanke in ponočnjaške Udmačanke, vse vas bom oključal, vse opraskal, čeprav bo tekla nedolžna — kot smrtni greh nedolžna — kri. Vojsko ste hotele in vojno boste imele! Obiskal bom vse dohode na Ljubljanski Grad, tudi onega, ki vodi od Gruberjevega kanala; za ušesa bom prijel vse one pohajkače, ki

tam čakajo plena, pa tudi vse one na pol nage »gospodične«, ki tja hodijo ponujat svojo ljubezen in igrajo medsebojno mesarje brez železnih nožev. Obiskal bom pa tudi vse kavarne, gostilne, igralnice, kino, gledališča, promenado, urade, trgovine, tivoli, kolodvoze, šolarske in delavniške vlake in posebej bom pogledal še vse klopce, kjer se po noči in po dnevi »pomotoma« mešajo pari.

Da bi pa mogel vojno povsem povoljno voditi, mi bo vsak zaveznik dobrodošel. — Na uho vsem hlačmanom, ki v njih nosijo marsikaj pohujšljivega, povem, da je moja Sova vsa iz sebe, češ da se bo ona že spravila nad nje, tako, da bo vsakemu ostalo na cellem telesu samo še par las —.

Kot gotovo dejstvo pričakujem, da se bodo vsi oključvani, opraskani in oskubljeni nasprotniki zbrali in otvorili proti meni vatro. Pa le streljajte, pregnali ste kavke, Čuka pa ne boste!

Vse operacije bomo vodili ločeno — nasprotniki namreč — imeli pa bomo skupne »službene objave« v našem listu »Čuk na palci«.

Z menoj vse ptice ujede, od Čuka preko uharic tja do skovirja«.

Patentirano!

»Vi ne veste, koliko bencina na dan jaz porabim«.

»Ali ste kupili avtomobil?«

»Ne. Pač pa patentirani vžigalnik za cigare«.

TAKO JE!

A.: Ti objokuješ samomor onih dveh mladih zaljubljenecv. Beži, beži; saj bi se jim lahko pripetila še večja nesreča!

B.: Kakšna?

A.: Poročila bi se.

morate sedeti doma, ne pa gugati se na sedlu. Dobro bi se imeli lovci, vi pa pridete med nje samo radi tega, da se pričate, da tuje pse ovirate in tako dalje. Vročekrven sem, torej opustiva ta razgovor, Vi nikakor, niste lovec!

LOMOV. Ali ste pa vi lovec? Vi greste na lov samo radi tega, da se grofu laskate ter kujete spletko... Srce!... Vi ste spletkar!

ČUBUKOV. Kaj, jaz sem spletkar? (Kriči.) Umolknite!

LOMOV. Spletkar!

ČUBUKOV. Fantalin! Kužek!

LOMOV. Stara podgana! Jezuit!

ČUBUKOV. Umolknite, če ne vas ustrelim, kakor jerebico! Neslanež!

LOMOV. Vsem je znano, da... oh, srce! da je vaša pokojna žena vas tepla. Noga... senci... iskre... Padam, padam!...

ČUBUKOV. A tebe ima sobarica v svoji oblasti!

LOMOV. Evo, evo, evo... Počilo je srce! Rama se mi je odtrgala. Kje je moja rama? Umiram. (Omahne na naslonjalo.) Zdravnika! (Omedli.)

ČUBUKOV. Fantalin, Mlekosec! Neslanež! Slabo mi je. (Pije vodo).

NATALIJA. Kakšen lovec ste! Vi niti na konju ne znate jezdit. (Očetu.) Oče! Kaj je z njim? Oče! Pogledj, oče! (Potrese ga.) Ivan Vasiljevič! Umr! je!

ČUBUKOV. Slabo mi je! Sapa mi zastaja!... Zraka!

NATALIJA. Umr! je. (Potresa Lomova za rokv.) Ivan Vasiljevič! Kaj smo mu napravili! Umr! je! (Omahne na naslanjač.) Zdravnika, zdravnika! (Ihti.)

ČUBUKOV. Oh!... Kaj je to? Kaj ti je?

NATALIJA (stoče.) Umr! je!... Umr!...

ČUBUKOV. Kdo je umrl? (Pogleda Lomova). Zares je umrl! Očetje! Vode! Zdravnika! (Dvigne kozarec Lomovu k ustom.) Izpijte... Ne; ne pije... To pomeni, umrl je in temu podobno... Nesrečni človek sem. Zakaj si še nisi pognal krogle v bučo? Zakaj se doslej še nisem ubil? Česa neki pričakujem? Dajte mi nož! Dajte mi samokres! (Lomov se zgane.) Oživlja se, očitno... Izpijte vode! Tako... Tako...

LOMOV. Iskre, megla... Kje sem?

ČUBUKOV. Ženita se čim urneje in odidita k zlodeju! Ona je soglasna!

(Združi roko Lomova in svoje hčerke.) Ona je soglasna in temu podobno. Blagoslavljam vaju in tako dalje. Samo dajta mi že mir!

LOMOV. A? Kaj? (Vstaja.) Koga? ČUBUKOV. Ona soglaša. Nu? Poljubita se in... vrag bodi z vama!

NATALIJA (stoče). On je živ... Da, da, jaz sem pripravljena...

ČUBUKOV. Poljubita se!

LOMOV. A? Koga? (Poljubita se z Natalijo Štefanovno.) Zelo mi je ljubo... Dovolite, zakaj pojde tu? Oh, da, razumem... Srce... iskre... Srečen sem, Natalija Štefanovna! (Poljubi ji roko.) Noga mi je umrla...

NATALIJA. Nu... vsekakor se strinjate vsaj sedaj: Ugadaj je slabši od Otkataja.

LOMOV. Boljši!

NATALIJA. Slabši!

ČUBUKOV. Nu, že se pričinja rodbinska sreča! Šampanjca!

LOMOV. Boljši!

NATALIJA. Slabši, slabši, slabši!

ČUBUKOV (se trudi, da ju prekriči). Šampanjca!... Šampanjca!

LISICA.

Francoski: Georges Pourcel.
(Konec.)

Firetu je šel piščanec kaj dobro v slast. Pa na kaj takega bi se on ne bil izmislil. Ta šmentani Cadeton je pa bil mandeljc, fina glava! Sedeča si nasproti v tih sobi gostilne, sta se naslajala ob zlatorumenem piščancu in rujnemu vincu.

»Reci kar hočeš, dragi moj Cadeton, ali zdi se mi, da so piščanci moje žene še bolji nego ta-le, bolj okusni, bolj slastni, bolj rejenik.«

»Da in še celo po hraščevanju dišijo, to je najboljšo!«

In glasno sta se zakrohotala svojemu dovtipu.

»Ali je to peti ali šesti, katera je lisica odnesla iz tvoje kurnika? Ti šmentana lisica ti. Treba bo javnih molitev, da se pospeši nje ugonobitev. Ali, Cadeton, se li ne bojiš, da bi se zadeva utegnila zrušiti? Vsakokrat, ko se vracam domov s prazno torbo ali s polnim trebuhom, dobim tako množico psovk v pozdrav, da se kar bojim, ako ne začne kar treskati. Veš, to bi me pa slednjič še jezilo, kajti vračati bi moral milo za drago. Da ti rečem le jedno besedo: pogreje me do dobra!«

Gostilničarka Klara tudi ni znala ravno dobrih novic, na pragih hiš in na koritu, kjer so se vaščanke razgovarjale, ni bilo nič dobrega slišati. Fireta in Cadetonovka sta so glasno sklenile, da poneseeta na prvi semenj v bližnjo vas še zadnje ostanke nekdanjih številnih prebivalcev kurnikov.

»Ej za zlomka«, se je popraskal Cadeton za ušesi.

Potem pa je hip pomislil in rekel gostilničarki:

»Klara, imeti moram eno lisico za prihodnjo soboto.«

In res je v soboto položila Klara pred svoja »osta šmentno lisico, ki jo je njen soprog drvar, ustrelil v gozdu.

»To bo sto lir, kot po navadi«, je kratko rekla.

Cadeton je razložil prijatelju, ko sta ostala sama, celo stvar.

»To nam bo doneslo v vsem vsaj tri do štirikrat toliko, da nama bo dovolj piščancev za celo leto. Pričela bova svoj obhod po vasi jutri. Ti si srčno ustrelil lisico, da, da, ti... ne trpim ugovora. Drugega ne sprejmeva, le denar bova vzela. In sicer ne manj od treh lir od vsake hiše. In pravzaprav, bolj kot mislim, še malo je, saj sva se dovolj časa trudila.«

»Ali, veš kaj, prave kanalje sva«, je odvrnil Firet, katere-mu vest ni dala miru.

Cadetonu je pa bil bolj utrujen in neobčuten.

»Poštenost je malokdaj poplačana. Menda si sam sebi dovolj zgled za to!«

Vsak je hotel videti, se dotakniti te lepe, krute živali, katero je Firet ponosno nosil čez ramo kot zmagoslavno trofejo.

Občudovali so ga in se mu zahvaljevali. In lisice so padale in padale v mošnjo, ki jo je nastavljal Cadeton. Dozdevali so se javni dobrotniki,

močni Herkul, ki je premagal sedmeroglavega zmaja, ni pač nič mogočnejše stopal med hvaležnim ljudstvom.

»Ej, draga Fireta, kaj pa danes pravite k svojemu možu! To vam je junak, kaj ne?« jo je obgovoril Cadeton, pa nadaljeval. »Pa je zaslužil svojega piščanca in gotov sem da prihodnjo nedeljo...«

»No, jaz gotovo ne odrečem«, je odvrnila Firetova boljša polovica. »v tridesetih letih, odkar sva poročena, je to prvič, da je napravil nekaj pametnega!«

Žaljivo.

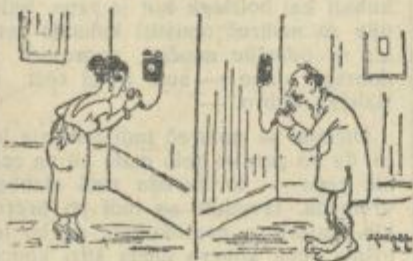

»Ali sem jaz prva ženska, ki jo ti ljubiš?«

»Da. Toda, ali sem jaz prvi možki, ki te ljubi?«

»No — ti postajaš žaljivo.«

IDILA.

Ona: »Ali spiš, ti?«

On: »Da!«

Ona: »No, potem te pa nočem motiti!«

V SOLI.

Moji otroci so dobili novo gospodično učiteljico. Nekega dne pridem v razred ravno v tem trenutku, ko je petletna Nežika padla na tla.

Gospodična se je dvignila izza mize in jo prijazno vprašala:

»Kam pa si se vdarila?«

Kmalu nato je sledil jokajoč odgovor:

»Vis-a-vis trebuha, gospodična!«

Nova uganka.

V borni hišici leži uboga bolna žena s svojo hčerko. Nekega dne si zaželi bolna mati jabolka. Uboga skrbna hčerka je vsa v skrbeh, kako bi postregla svoji mami z zaželjenimi jabolki, ker nima na razpolago denarja, da bi jih kupila. Pri tem se spomni na sosedov velik sadni vrt in gre proti njemu, a vrt je zastražen in sicer od 3. čuvajev. Ko pride deklica do prvega čuvaia, jo to ustavi in vpraša, kam hoče. Ko mu ta pove, da si je njena bolna mati zaželela jabolka in da nima denarja, da bi jih kupila, ji pravi 1. čuvaj: »Idi in naberi si jabolko. Ko greš tu mimo nazaj, mi jih moraš dati polovico in eno povrh. Deklica odide in pride do 2. čuvaja in je bilo isto kot pri 1. čuvaju, da zahteva zopet polovico jabolka in eno povrh in ravno tako pri 3. čuvaju. — Ko se deklica vrača z vrta, da prvemu čuvaju polovico in 1 jabolko, drugemu čuvaju zopet polovico in 1 jabolko, in tretjemu čuvaju zopet kakor je zahteval polovico in 1 jabolko povrh. Ko se je deklica vrnila do matere, ji je prinesla 3 jabolka. Koliko jabolka je morala deklica nabrati, da je vsem trem čuvajem oddala zaželjeno polovico in 1 povrh, ter da je še prinesla domov svoji bolni materi 3 jabolka. — (Jabolka se ne smejo rezati). — Kdor to uganko pravilno reši in pošlje v pismu znamko za 1 liro, (jugoslovani Din. 3) dobi knjižico: »Gori, Pomagajte!« in bo povrh njegovo ime objavljeno v prihodnji številki »Čuka«.

Rešena uganka

Menih je lagal, ko je začel govoriti, da je bila izrečena laž v samostanu in je izgovoril resnico, ko je nehal govoriti, zakaj on je bil, ki je izrekel prvo laž.

Prav so rešili: Maks Furlan, Baturje; Dekleva, Slavina; Ivanka Vičič, Trst; Karel Malalan, Il. Bistrica; Marijan Vižin; Mimica Leban, Lokve; Weis Joško, Maribor.

Zadnjo uganko (polovica od 12=7) so še prav rešili: Lovrenc Božič, Postojna; Ivan Golcov, Postojna; Dušan Senčar, Senožeče; Anton Brezica, Postojna; Lovrenc Makuc, Črna; Pavel Pogačnik, Ljubno; Rado Vodušek, Golnik; Judite Likar, Vojsko; Zicherl Alojz, Gederovci; Franjo Štruel, Maribor; Milica Kraven, Trst; Albin Martelanc, Čakovec; Maslo Viktorija, Trst.

KDO JE SREČEN.

»Torej sta se poročila z Anico in sta srečna?«

»Da, Anica je srečna, jaz pa poročen.«

Razgovor dveh prijateljev v Ljubljani.

France: O servus, Jože! Od kod pa prihajaš, že dolgo časa te nisem videl.

Jože: Dragi moj! Jaz sem že od prevrata vedno v Mariboru, ali zavidam te, da si tukaj v glavnem mestu Slovenije, med tem ko se jaz nahajam v mestu, kjer grešo s kulturo rakovo pot.

France: Zakaj pa in kako to?

Jože: Vidiš, dragi moj, tu imate že električno železnico, pri nas v Mariboru se je pa avtoomnibus družba komaj ustanovila in izvoščeki, katerih je komaj 21, se zelo protivijo, da bi v Mariboru vozili avtoomnibusi. Oni namreč pravijo, samo, da mi zaslužimo, ljudje pa, ki se nečejo voziti s filakarji, naj capljajo po 3, 4 do 5 ur daleč peš in naj si okrvavijo noge.

France: Kako je pa z živili sploh pri vas?

Jože: Tudi živila so draga — posebno pa peki nam nagajajo, kajti komaj so znižali cene kruhu, že so nekateri peki videli, da si na ta način ne bodo mogli zidati hiš in tudi kupovati si avtomobilov in zato so s svojo zvižajo začeli peči in prodajati zopet manjše žemlje.

France: No in zato se nihče ni brigal.

Jože: Pač, oblasti so se vendar zbrihale in so preiskovale in so tudi našle, da so 4 peki res premajhne žemlje pekli. Peki so bili kaznovani ali žemlje zato malo večje.

Odgovor budajskemu Jankotu v Piacenti.

Zakaj pa Janki Jankigaj tako veselo gleda — kaj, rad šalil bi se vedno, nam smejal se porédno. In pravi Janki Jankigaj, prestrašil vse Vas bom sedaj, poskočil bom, zacepetal, in groza bode, strah nastal. In res zacepeta močno, a v sramoto zgrezne se halo, vse s smehom je navdala ta Jankotova šala. Dobro jezik Tvoj nabrušen, kadar slovenščino govori a ne vem če kaj pomaga, tam doli ti v Italiji. Zato pa dobro nam popiši, kako krevljaš po laški hiši, ker neumne si glavičke, to vemo dobro golobičke. Nimaš cvenka in ne plenka prav čuden se nam zdiš, ker vedno tako strašno, po parfumu le smrdiš. Kadar Čuka bo odprl, mesto hvale grajo zrl, padel koj bo v nezavest in pri koncu bo povest. Zdati leži naš Jankec tukaj Čuk dol s palce ga pokukal. **Budanjke.**

Iz Sežane. (Nekaterim v pojasnilo.)

Tisti ki ste bili v Čuku, ko so gasilce razkopali, le nikar se ne jezite, na tiste, ki niso nič spisali. Fanta dva, ki jih dolžite, da sta pesem napisala, na nju nikar črno ne glejte, taje sebe si ogledite. Kako ste silno »resni« v srajci svoji »pestri«, prav nič vam ne pristojta, nerodna je vaša hoja,

To in ono spisal sem jaz, ki slišim na ime — Just. Že precej star je moj obraz, in rojen sem za pust. Me iščite, če vam je drago po dnevi z lučjo po Sežani, skrit' se znam kot tisto blágo ki sprehaja se po glavi. Pa če me najde mali Francelj, ki povsodi z nosom »žoka«, za pust dobi en fancelj, in pa dva velika cmoka. **Kapito — Pičo.**

Pisma.

Cenjeni g. urednik!

Morda bi Vas zanimalo, kako je stric iz Grete romal v sv. Gorico, pa ne mislite, da je to moj stric, ker moj papa je Tolminec in jaz imam vse strice v tolminskih gorah. — Torej k stvari.

Dolgo si je hranil in šparal, da bo šel romat v Gorico, ko se mu je zdelo, da ima zadošči, pa si zveže culo in hajdi na postajo. Ko pride tja, pa vidi blagajno za I. II. III. razred. Sedaj je bil v strahu, da ima premalo denarja, ker bi

se rad vozil udobno. Rekel je sam pri sebi, večji je razred, več se plača, pa gre in kupi listek za I. razred. Ko pride k vlakcu pa hitro skoči v voz od III. razreda in se skrije pod klop in se smeje sam pri sebi: Plačal sem za I. razred, peljal se pa bom v III. razredu. Znati je treba. Ko pride v Gorico, dobi denarnico polno bankovcev. Sedaj je bil v strahu, kaj bo z njo, ker ni vedel, kdo jo je zgubil, pa kar na tla sede in prešteva, koliko je notri, med tem pride eden in ga vpraša: »Čegavo je to?« — »Jaz ne vem«. — »Daj meni, ker jaz vem, čegavo je«. Pa mu hitro da. Še danes se smeje in pravi, da postavi za I kvartín, da tudi oni ni vedel čegav je. Pač znati je treba. Potem vpraša enega, kje bi se dobila dobra kava. Ta mu odgovori, da na Travniku. On ves vesel teče iz mesta na neki travnik ali kave ni mogel dobiti. Ves jezen pride nazaj na Greto, ter pravi, da bolj daleč, kot do Pogoreleca ne gre nikdar več.

Ker smo namreč tudi opazili zelo dosti zanimivega med časom tega učenja, ti hočem, dragi stric, nekaj zanimivih točk omeniti, da tudi ti veš, kako so se gospodične zanimale in potrudile, da bodo v bodoče lahko svojim možem napravile in pokazale kaj boljšega.

Razstavile so tudi v njih razstavi perilo in čipke izdelane v tovarni tvoje firme. — seveda misleč, da znajo tudi one kaj takega izdelovati — namreč za denar. Gospodična A... a je celo podarila neki osebi petelina, to seveda le radi tega, da jo bode imela bolj v spominu, pri pisanju njih odlčnih spričeval, katere so zelo težko pričakovale.

Tako sem ti, dragi Čuk, opisal nekoliko bolj važnih pa še ne vseh dogodkov naših kuharic. Ako bi ti hotel opisati vse, bi moral imeti tvoj današnji list najmanj deset strani. Zatorej naj bo tega dovolj za danes, da ne izveš vsega, ker bi te potem mogoče bolel še želodec.

Te torej pozdravlja tvoj **Krucipultus Konfucij.**

Pravijo.

Pravijo v Ljubljani, da odbor za olupsevanje in gojenje nasadov zelo napreduje. Za uredje se odbor tako zelo boji, da je dal akacije pred justično palaco privezati ob kole, ki služijo akacijam v oporo s tako močno zico in tako tesno, da se je zica že močno zajeda v drevesa in da je nevarnost, da se bodo akacije po zimi, če bo kaj snega, kratkoma pod tezo poldrie. Odbor pač misli, če je moderno za dekleta, da so pretisnjene kot mravljinčeva mati, morajo biti pretisnjene tudi akacije.

Pravijo v Ljubljani, da bo Miklošičeva cesta zato na novo tlakovana in razsvetljena, da si obiskovalke kina v Ljubljanskem avtoru ne bodo moge kril nezenirano dvigati čez pleč in kazati temnih senc; to pa so do sedaj lahko delale, izgovarjale pa so se, da to dela pač veter.

Pravijo v Ljubljani, da se neka znana gospodična, obiskovalka kina, toliko časa naslanja na moške, seveda vedno radi »guječe«, dokler ne začne stopicati.

Pravijo v Ljubljani, da je pod gradom Tivoli, nad vodometom, pod stopnjicami, prikladen prostor, ki lahko služi za postelje zaljubljenim; ker so obiskovalci po večini vedno isti, so Čuk enkrat prijel za bodelček, ki navadno gleda iz sence.

Pravijo v Ljubljani, da je neka hiša blizu kavarne Evrope patentirana, da smejo sluzkinje skozi okno strestati smeti na pasante.

Pravijo v Ljubljani, da vozi med Ljubljano in St. Vidom avto-omnibus, ki se zelo rad pokvari; ko je avto enkrat stal, sta dva zaljubljenca izstopila in se kmalu vrnila. Čuk je šel od daleč za njima in je videl zakaj je ona imela obleko zmečkano in oči nekam čudne. Ker se večkrat vozita, jih bo Čuk enkrat popraskal, če se bo to ponavljalo.

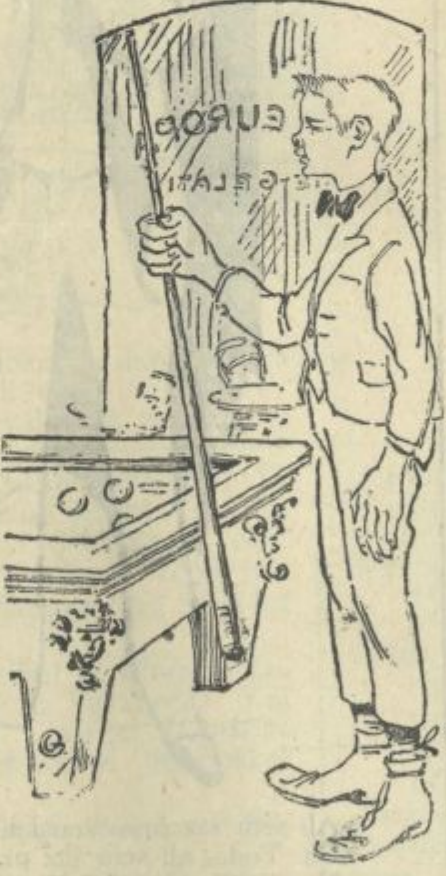
Pravijo v Ljubljani, da se na Resljevi cesti zbirajo učiteljski in učiteljske in se dogovarjajo, kje se bodo zvečer sešli. Čuk jih je slišal in pravi: Matematika, fizika!

Pravijo v Ljubljani, da je neka druga blizu Šiške, ki dobiva včasih morske ribe izza meje; a rib ne dobivajo njeni člani, ampak ponočnjaki v kleti blizu Prešernovega spomenika. Je pač dalmatinsko vino sladko!

Pravijo v Ljubljani, da je bolnikom prepovedano biti bolnim in mrličem prepovedano umirati, češ, da jih preostali ne morejo spravljati kamor

Nadebudnež.

Dijak (piše očetu): Pošljite mi naglo denarja, ki ga rabim za učenje. Sem namreč vse noči po koncu...

Odmev vrhpoljskih kuharic!

Omeniti ti hočem dragi Čuk zopet nekoliko v tem našem velezanimjem delu, kulturno gibanje naših navdušenih kuharic.

Pripetilo se je namreč, da je bilo lansko leto zelo dosti repe. Ker se pa pri nas repa kisa, dobi potem, ko je »zrībana« dva konca. Omenjena konca sta namreč zelo »špicasta«, ter so se gospodičnam naše okolice zadirali v požiralniku tako, da se je z teškočo po malem in polagoma požirale.

Sklenile so se namreč naše gospodične, in gospodične vrhpoljske oko-

lice, da bi bilo koristneje in varneje, ako bi se z združenno močjo naučile kuhati kaj boljšega kot je repa. Sklenile so namreč opustiti kuhanje repe ter se odločile naučiti napraviti iz dobrega slabo — sem hotel reči iz slabega dobro. —

Opazile so namreč tudi letošnje leto, da bo gotovo zelo malo ali pa celo nič repe — to seveda radi slabega vremena. Izvedele so tudi po prerokih, kateri so prerokovali, da bo letošnja repa gotovo imela štiri konce, kateri bodo pa gotovo še bolj špicasti kot popreje, ker so grla tudi bolj razvajena na mlečna in mehka gosposka ledila.

spadajo, ker ni denarja. Pa bodo v Beogradu državni proračun uravnovesili in bo »odmah« bolje.

Pravijo v Ljubljani, da na Mirju mnogokrat merijo, zaeno pa pojejo: Po gorah je ivje, v dolinah pa mraz. Drugi jim pa odpevajo: Vojska je končana med gorami, ni pa še med nogami. Čuk je to slišal. Drugič pa ne bo preslišal, ampak bo nenadoma posvetil z električno svetiljko.

Pravijo v Ljubljani, da je peron na glavnem kolodvoru zato tako majhen, da se v gneči lahko bolj nezenerirano brcajo mladi in mlade.

Pravijo v Ljubljani, da se dnevno vozijo v Ljubljano dekleta v šolo, in da jih redno spremljajo »kavalirji« in da raje v vlaku govore o Prešernu kot pa o Erjavcu. Ko so pa dovolj — oboji — razgreti pa zginejo iz kupejev.

Pravijo v Ljubljani, da fantje kockajo za dekleta; dekleta pa za fantje — naposled pa tresejo »parto«.

Pravijo na Banjšicah, da sem jaz dopisnik Čuka na palci. Prosim uredništvo, da izjavi, da to ni res. — Humar Franc. (Radevolje izjavljamo, da omenjeni gospod ni bil nikoli dopisnik Čuka na palci in ni z njim v nobeni zvezi. — Uredništvo).

Pravijo v Budanjah, da odkar je Janko oziroma Janez zapustil Budanjško grivo, postal sila pesniško navdahnjen. Menda vpliva nanj vroče italijansko sonce (na njegove možgane, hočem reči) ali pa makaroni in pomidorji. Po vsej sili hoče postati svetovnoznan, in do tega mu pomoremo tudi mi drugi, tako ga proslavimo, da bode zavzemal prvo mesto med slovenskimi pisatelji. Kadar pride domov, mu postavimo slavolok tak, da ga bo vesel vsak, in proslavimo ga tako, da mu spomenik postavimo na limbarco. — (Čuk to priobčuje, toda če Janez odgovori, ne bo mogel pomagati.)

Pravijo, da bodo imeli na Prapetnem prihodnjo zimo mesnico, ko priženejo koze s planine jih bodo pobijali.

Pravijo istotam, da letos bi jim planina ne bila nič vrsta, ko bi koze ne imeli, ker letos je bilo preveč stroškov, jih ni mogoče poravnati.

Pravijo istotam, da nameravajo v planini brinjevec kuhati, ker je tam dosti brinja, samo prevelikega daca se bojijo, kontrabant se pa ne upajo.

Pravijo, da v Piedicolle (Trtnik Grapa) je cvet od deklet, ali ta cvet cvete že 5 let, pa še ni odcvetel. Kdaj bo odevel?

Pravijo, da bodo v Orleku ustanovili tovarno za eroplane za strice, da se bodo vozili snubit v druge kraje, ker v domači vasi jih ne mara nobena.

Pravijo, da bodo ustanovili v Orleku Pevsko in bralno društvo »dormis«.

Pravijo, da kadar gredo sežanska dekleta plet na njivo, nesejo matiko v »Edinosti« zavito.

Pravijo, da je na Volarijah razpisano nagrado na fante. Vsaka punca, ki pripravi enega fanta do tega, da izstopi iz izobraževalnega društva, bo odlikovana s krompirjevo medaljo in zlatim križcem iz korena. Tete in tetice na delo!

Pravijo v Gorjanskem, da je tam krasna deklica, ki ne more dobiti fanta, pritožila bi se rada Čuku, pa Čuk jo je že prej obiskal, ker je izvedel kako izvrstno se zna nobarvati. Sorehaja se po vasi vsak dan. Nedeljsko je oblečena, da bi se kak fant zaljubil v njo, pa žal Bog, v Gorjanskem se ni rodil nobeden za njo.

Pravijo, da odkar so zaprli kavarano v Aidovščini, se D... mnogo bolj resno pripravljajo za drugi stan.

Pravijo, da se je v Mariboru pred kratkem otvorila v neki novi zgrad-

bi pri cerkvi nova kavarna in da v začetku ni imela napisane karvarna, bila je pa obešena velika tabla, na kateri je bilo zapisano »Kisla juha Din. 1.50«. — V tej kavarni so uvedli tudi dinarski davek zato, da se gostje držijo kisle, kadar ga morajo plačati. Tudi v neki gostilni pri cerkvi in v nekem hotelu v Mariboru imajo še vedno dinarski davek, zato da vidiš kisle obraze gostov, kadar plačujejo davek.

Pravijo, da v Mariboru bogataši nočejo podpisavati delnic za avtoomnibus-promet, da pa zahtevajo, da bi se zastopali vozili.

Pravijo, da so v Jugoslaviji poslali nekoliko carinikov v jetnišnico, da zacinijo kazenske paragrafe.

Pravijo, da je bila v Mariboru 24. septembra »Volksstimme« zato zaplenjena, ker se v Maroku bijejo Španci s Francozi.

Pravijo, da sta se v Mariboru morila Zlahtič in Čič pritožila proti smrtni obsodbi in sicer Zlahtič zahteva, da bi bil prvi obešen, Čič pa zahteva, da bi videl kako bodo Zlahtiča obešali, tedaj da bi bil drugi obešen. Pritožba še ni rešena, uvažati pa je, da se bo obema ugodilo.

Pravijo, da je moral v Mariboru neki prodajalec sadja plačati 300 dinarjev davka zato, ker je svojo stojnico pokril s platnom, za to da se ne bi sadije zmočilo.

Pravijo, da v Poljskavi in v Framu ravno tako stiskajo denar kakor v Mariboru.

Pravijo, da so 9. oktobra v noči vlomili tolovaji v posojilnico v Framu pri Mariboru, da pa niso odnesli ničesar, ker je blagajna vzdana. Govorijo se tudi, da so orožniki že prijeli nekatere osumljence, pri katerih se je pa izkazalo, da so bili vsi isto noč pri svojih ljubicah.

Pravijo, da tudi v Poljskavi želijo, da bi vozil avtoomnibus iz Maribora do njih in da bi bila za njih vožnja prosta; nekateri celo zahtevajo, da bi se dala vrh tega še vsakemu ena zlatna ura.

Pravijo, da so pri podpisovanju delnic Mariborske avtoomnibus družbe vsi vneli zato, da pa pri plačevanju vsak hrbet obrne.

Pravijo, da so tihotapci v Mariboru in okolici v zadnjih zdihljajih, ker v zadnjem času izdajajo tihotapci drug drugega.

Pravijo, da je bila Pavlina tako zaljubljena v Perota, da se je hotela zastrupiti od žalosti, ko jo je Pero zapustil! Izpila je kar 3/4 litra »žegnane« vode, a namen se ji je vendar ponesrečil vkljub veliki količini. Zato se je zatekla k Čuku-u, misleč si: Čuk je prebrisana stvar, on mi gotovo poišče par!

Pravijo, da je P. ustanovil na Rakeku »volovski« pevski zbor: »Kaselj«. S petjem nastopa ta zbor le ponoči in sicer na kolodvoru. Ob prihodu vsakega vlaka zbere P. okrog sebe svoje »voličke«. Na njegovo znamenje začne zbor takoj »tulliti« svoj »koncert«. Vse to je doživel Čuk, ko je prišel na Rakek. Misleč, da je ta »tulliti« veljal njemu, je bil zelo užaljen!

Pravijo na Dobrovi pri Ljubljani, da se je stopla Mimišimi tam z Pavlo za fanta. Prišel pa je policaj v osebi Francke, ki je vse skupaj okleptala. To ti je bil »auf biks!« Ko je Slavko to zvedel, mu je od zadržanosti žarel obraz kot »polna luna!«

Pravijo, da znajo peti nekateri v Lokavcu take pesmi, ki niso vredne, da jih pes povoha. — Potem se pa opravičujejo, da je to fantovsko razpoloženje ob 11. uri ponoči. Nato na še pišejo v resne časopise, da sami ne vedo, kaj pojejo.

Pravijo, da so Čukovi dopisniki v Lokavcu prav pomorni na svoje delo. Zakaj? Odkar ima Čuk glavno besedo, so se razmere deloma izpremenile. Bojevito razpoloženje nekaterih fantinov je pojenjalo. Prej smo imeli večkrat razne koncerte v poznih nočnih urah, sedaj jih ni več. Prej se je marsikdo čeljustil in napadal posamezne vaščane, sedaj tudi tega ni več. Prej se je obrekovalo poštene domačine na debelo, tudi to je ponehalo.

Pravijo, da se Jelševci pritožujejo, ker niso mogli dobiti zadnje Čukove izdaje. So baje nalašč v Il. Bistrico poslali poni, a žalibože je bil v pol uri ves prodan.

Pravijo v Dolenjah, da so nekateri »trajle« še osem dan po plesu lahko hodile, ker so pod križem dobro molile, a Čuk vse vidi in je videl tudi to in molččnosti ne pozna.

Pravijo, da je F. G.jev iz Modreje položil inž. izpit z dobrim uspehom pri »Firbirju« v Bači, in da se sedaj pripravlja na doktorski izpit iz tehničnih ved.

Pravijo, da si je isti takoj po izpitu kupil torbo, ki je vsak dan bolj polna vsakovrstnih načrtov iz srednjega veka, samo »Vedež« je nov, kajti brez tega ga zapusti razum in spomin. Radi tega nosi torbo povsod še v posteljo, kajti drugače bi ne mogel razločiti »tehnične vede« od navadnih sani. Čuk pa stalno opazuje in sedi na drogih za el. razsvetliavo, katere pa ne bo — nikoli.

Pravijo, da L. G.jev iz Modreje se uči tehnično medicino pri »polni luni«. Čuk je sedel pod mizo ter bil tako navzoč predavanjem in zbežal šele tedaj, ko ga je L. »brizgnil« s šifonom mesto »polno lune«.

Pravijo v Št. Vidu, da je neko visoko dekle jako zaljubljeno v lastovce.

Pravijo na Rakeku, da je F. Slavko do ušes zaljubljen v svoj ideal iz Logatca.

Pravijo na Rakeku, da je Ivan v »uniformi« jako žalosten, od kar je skregan s svojo Loizko iz Unca.

Pravijo na Rakeku, da je večerna sapa dne 10. t. m. pomela vse zaljubljene pare iz zvezde.

Pravijo v Studenem, da je prevzel neki »háštardon« službo nočnega policaja, katero vrši vestno v temni ulici pod V. oknom.

Pravijo istotam, da so povzročilo granate vseh kalibrov po senožetih ogromno škodo, ali vkljub temu so neke deklice potrpe, ker so jih lepi topničarji zapustili.

Uzmoviču, - Nočnemu pličv, v Mariboru.

Ko Tvoj odgovor sem prejela, skoraj bi me od veselja kap zadela. Kar h Sv. Antonu sem se zakadila in srčno se mu zahvalila, da sprosil mi je fanta od Boga, četudi srajco nikdar praj ne da. To nič ni hudega za me, saj pridne jaz imam roké — in, če bom Tvoja žena kdaj postala, še ks noge bom Ti poravnala. Vse Ti preskrbela bom, da boš zadovoljen kot Salamon. Ah, kako se Tvoja silka mi dopade, kar bojim se, da mi srce v hlače pade. Če ljubiš me torej — in sem Ti kaj mar, povej mi — kdaj popeješ me pred oltar?

Odgovori mi hitro in tako, da skoraj najino snidenje bo! Če pa ne misliš vzeti mene, naj te pa strela zadene!

IZ VENDIN LE VIEIL — FRANCIJA.

Goreče pozdrave pošiljamo slovenski fantje iz sev. Francije iz premoškopov, vsem znancem in prijateljem, starišem, bratom in sestram, fantom in dekletom, posebno pa tudi Čuku na palci in vsem njegovim čitateljem, srčni pozdrav. — Pavšič Ivan iz Lokovca; Okroglič Leopold iz Kala; Burnik Stefan iz Sp. Idrije; Hvala Alojzij, Ravne; Žagar Ivan in Žagar Ana iz Zage.

AVTOOMNIBUS V MARIBORU.

Avtoomnibus-družba v Mariboru, se je komaj ustanovila in je že v razsulu. Vodja neke tovarne je pristopil namreč k odboru, je to potrdil tudi s svojim lastnoročnim podpisom in je dal vrhu tega še 200 dinarjev. Ko so ga pa po par dneh telefonično vprašali, dal je res pri tem odboru, je ta gospod odvrnil, da ni in je začuden vprašal, kako je to mogoče, da so njegovo ime dal v listo odbornikov. Še bolj se bo pa čudil, ko mu bo Čuk na palci pokazal tistih 200 dinarjev, katere je poklonil društvu in posebno pa še njegov lastnoročni podpis. Bržkone, da bo pri tem kak psihater tudi kaj zaslužil. Zelo važno in znamenito bi seveda bilo, ako bi se njegovi možgani poslali na kako vesoljno razstavo.

Zakaj Čička in Žina ne marajo Aidovcev.

Zato, ker fantje z juga, mnogo bolj goreče ljubijo.

Naznanjam sl. občinstvu, da sem otvoril tapetniško in dekoratersko delavnico v središču Postojne v hiši g. Kreigerja. Izdelujem po najmodernejših vzorcih garniture za hotele, gledališča kavarne, klube, sobe in postelje, ter vseh vrst divane. Prenovljenja otroških vozičkov, vozov, avtomobilov i.t.d.

Kdor si želi nabaviti kakšno goti navedeno stvar, naj naroči samo pri

Moravec Viktorju

Postojna št. 93.

izdeluje se samo prvovrstno in trpežno delo po jako nizki ceni, brez vsake konkurence.

Delo jamčim!

Delo jamčim!

Ado izdelek ne ugaja, sprejem nazaj!

Pripovedka o spanju kralja Matjaža.

Kralj Matjaž se je poveznil pod enajstero glavato goro Nanos in zasmrčal globoko, njemu samemu lastno spanje. O ta presneti Kralj! Trinajst metrov dolga brada, spletena iz polnoličnih Kreljašev se je ovila že devetkrat okrog mize pri Karletu v »Hotelu«. Ovila se je in igra karte. Iz samega drugega časa igra karte! Kaj bi pisal o spanju Kralja Matjaža, ko so vsa spanja na tem hudobnem svetu enaka. Morda ima Kralj Matjaž nemirno spanje radi slabe vesti, ker spi? Bog zna! Morda spi mirno, brezskrbno spanje, morda samo nalašč meži, če vam še povem, da drema poleg njega lepa kraljica Alenčica, Gazelica imenovana, po ljubezni in tovarštvu korneža, po Matjažu hrepeneča. Morda mežita obadva iz prijetne in sladke zavesti, da sta sama, sama, tako ljubezni mlada v silajni pravljici sobi pod gologlavim Nanosom. Nagajivo mežita!

Zgodilo pa se je, da so zabobneli po podzemeljski dvorani trdi in odločni koraki, koraki junaka, sam Kralj Matjaž zna, kdo je bil tisti junak, morda Stanko, Ivan, ljubosumni Karlo ali rdečelični in vedno se smehljajoči Maks? Zadeneči so koraki in močno odmevali v trdih kraških skalah, da bi zbudili največjo vojsko na svetu, a Kralj Matjaž, Alenčico in njeno vojsko niso zbudili.

Tedaj je pristopil junak Stane, Ivan, ljubosumni Karlo ali rdečelični in vedno se smehljajoči Maks k steni, da bi potegnil ogromno sabljo iz nožnice. A sablja je bila že tako zarjavela, tako zastarela, da bi jo sto konj in še ena kobilica ne izvleklo. Tako trdno je spala Kralj Matjaževa vojska. Junak je pristopil k Kralju Matjažu in ga močno ydaril po rami. Pa glejte, rama se ni ganila, tako trdno je Kralj Matjažovo spanje. Bil pa je olikan Stanko, Ivan, ljubosumni Karlo ali rdečelični in vedno se smejejoči Maks in je vedel za budilno sredstvo! Pristopil je k kot solnce lepi in kot zarja jutranja zarudeli kraljici Alenčici in jo poljubil...

In pogledite čudo čuda božjega! Kar ni storil meč, ne junakova roka, kar ni storila slaba vest, to je storil — poljub, podoba — ljubosumnosti. Kralj Matjaž se je zbudil, povlekel za brado in izruval kamnito mizo pri Korletu v »Hotelu«, da se je stresla Nanos gora in se zbudila vsa njegova vojska Kreljašev in takozvanih »strelcev« Nanosašev, kraljica Alenčica pa je stala v kotu s povešenimi očmi, zarudelim licem in s težko vestjo. Bog ve, morda je grešila v mislih...

Kralj Matjaž pa si je obrisal zaspane oči, pomeril s kosmato roko in zadel tako natančno junaka Stankota, Ivana, ljubosumnega Karlota, ali rdečeličnega in vedno se smehljajočega Maksa, da je odfrčal kot žoga v val izpod Nanosa naravnost v mrzlo Vipavo, kjer si je gasil svojo jezo,

jedko maščevanje in morda tudi jezo.

Kralj Matjaž pa se je obrnil in spal dalje. In spi še dandanes pod enajstero glavato goro Nanos, brada pa mu raste na drugo stran mize, ki je last Korleta iz »Hotela«. In pravijo, da ga je zelo težko zbuditi!

Spisal Karlo.
(Da si ne bo kdo befil glave).

SLUGA.

Orkester v nekem mestecu je dobil novega dirigenta. Nekaj minut pred izkušnjo, ga je prosil nek mož:

»Prosim, gospod dirigent, ali smem domov? Moja žena bo ravnokar povila!«

Dirigent je odvrnil jezno:

»Kaj, poročeni ste? Kaj takega se mi še ni zgodilo, odkar sem dirigent! Kako morete biti tako brezsrčni, da spravljate vašo ženo in otroke v tako revščino?! Od česa mislite vendar, da boste živeli? Mogoče od vaših gosli?«

»Ah, pri meni bo že šlo, gospod kapelnik«, je odgovoril prosilec »saj jaz nisem dvorni goslač, pač pa samo sluga pri orkestru!«

PROFESORSKA.

»Ali se me še spominjate, gospod profesor? Pred davnimi mi leti ste me prosili za roko, da bi vas poročila!«

»No in... ali ste storila to?«

NE, NE.

Matija Brze je imel za seboj črno »retoklost. No končno je postal tudi on bogat.

Ponovno ga je nagovarjalo v dna duše: »Brze! Sedaj ko si postal tako bogat človek, bi šel lahko na letovišče! Zakaj ne greš?«

Brze pa je od zunaj krepko odgovarjal: »Kaj še! Če odpotujem, bodo takoj zopet ljudje je govorili: »Že zopet sedi!«...»

VAŽNA NOVICA.

Po poroki reče nevesta vsa objokana svojemu ženinu:

»Ti, dragi, jaz ti moram nekaj povedati!... Imam ponarejene zobe!«

»Ah, dragica, to sem že zdavnaj vedel!«

»Da! Toda niso še plačani!«

LUIGI CALISSANO & FIGLI ZALOGA VINA — ALBA

Bogata izbira najfinejšega vina v steklenicah:

Barbera — Freisa — Barolo — Brachetto — Nebiolo — Asti Spumante — Namizna vina Grignolino
Belo vino v steklenicah.

Zaloga v zganjarni, Trg Sv. Antona 7.
GORICA

Babica avtorizirana sprejema nosilce. — Govori slovensko.
SLAVEC - TRST - Via Giulia 29

POPOLNOMA VARNO NALOŽENI
DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica

r. z. z. o. z.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg, šte. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpovednim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

Širite čuka na palci.

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovcev **Skodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati
cefirja, oksforda in etamina!

„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Pravim Vam samo to!

Predno kupite šivalni stroj ali dvokolo, oglejte si mojo veliko zalogo šivalnih strojev „Winselman - Titan“ in „Anker“ ter dvokoles dobroznane znamke „Atena“. V zalogi imam nad 100 koles na izbiro.

Priporočam šivalne stroje Titan in Anker, kateri so za umelno vezenje in šivanje najpripravnejši. V vezenju in šivanju pouk brezplačen.

Edino slovensko zastopstvo **Bianchi** dvokoles
Pred nakupom šivalnih strojev in dvokoles, zahtevajte moj brezplačni cenik, v katerem se lahko prepričate, da je blago prvovrstno in najceneje in edino iz nemških tovarn.

Priporočam se stara in dobro znana tvrdba

Elija Čuk

Gorica, Piazza Cavour št. 9.

Lasna mehanična delavnica in popravilnica via Duomo št. 11.
Sprejema vsa popravila, katera se točno in po ceni izvršujejo

